

Številka 11

Izhaja tedensko
Velja po pošti dostavljen:
na mesec . . . Din 10'—
za pol leta . . . Din 55'—
na leto . . . Din 100'—
za tujino letno . Din 150'—
Oglasi po tarifi
Rokopisov ne vračamo

NEODVISNOST

Tednik za vsa javna vprašanja

Leto II.

Uredništvo in uprava:
Maribor
Prešernova ulica
Brzjav: Neodvisnost Maribor
Račun Pošne hranilnice
Ljubljana št. 17.160
Telefon uredništva in uprave
26-16

Vsečina:

Fašizem je največji sovražnik miru med narodi. — Slovenci od pretrata do danes. — Mariborskemu jugoslovenski v spominu knjigo. — Najbolj kričevo poglavlje sedanjosti. — Kmečko delavsko gibanje skupnost usode. — Kaj dela gospodarska Slova. — Delavski vestnik. — Mladina govori. — Katero ženo smatramo za zakonito vdovo. — Beseda inteligenta. — Svetovni zadrugi zemljepis. — Štiri leta fašističnega gospodarstva v Nemčiji.

»Neodvisnost« izhaja v soboto zjutraj. Posamezna številka stane Din 2.50.

Resnica brez krinke

Jugoslovenom, posebno tistim, ki se zbirajo okoli dravobanskega glasila srbske Narodne odbrane, je poleg drugih zavednih slovenskih glasilj posebno trn v peti tudi naša »Neodvisnost«. Nas to seveda ne vznemirja, ker nam dokazuje, da smo na pravi poti in vedno v sredi idealov in potreb našega trpečnega slovenskega naroda. Bilo bi res žalostno, ako bi se nadalje predstavljali »slovensko« javno mnenje samo listi, ki trdijo, da nas Slovencev sploh ni, ampak smo samo neko plemo nekega jugoslovenskega naroda. V »Neodvisnosti« smo že že ponovno in jasno obrazložili slovensko stališče, vendar se zdi, da je treba našim državobanskim jugoslovenom povedati še veliko in jim izvit iz rok vsak, še zadnji argument, s katerim skušajo begati lene in slepe duhove.

Pred vsem je treba enkrat za vselej pibiti, da bi mogli Slovenci, Hrvti in Srbi postati res en sam jugoslovenski narod samo tedaj, ako bi odstranili vse, kar nas je v preteklosti in nas v sedanjosti označuje za tri popolnoma samostojne narodne organizme. Kaj bi morali za uveljavitev tega enotnega jugoslovenskega naroda žrtvovati mi Slovenci, je popolnoma jasno: opustiti bi morali slovensko kot jezik pisave in govora; prenehati izdajati slovenske časopise, knjižice; ustaviti vsako nadaljnje izražanje svoje dosedanje kulture; opustiti vsako misel na kakršnokoli zgolj upravno ali kulturno, finančno in gospodarsko avtonomijo, in nazadnje — odreči se vsaki zahtevi po posebnem upravljanju v celokupnem državnem življenju, torej tudi v narodni skupščini in osrednji vladi. Namesto vsega tega bi morali sprejeti srbski jezik in pisavo; širiti in brati srbske časnike, časopise in knjižice; vključiti se popolnoma in do vseh posledkov v srbski kulturni krog; priznati za vse večne case upravni, finančni, gospodarski in ves ostali centralizem ter se utopiti kot malopomembna obmejna pokrajina v osrednjem, torej zopet srbskih političnih gibanjih in njih strankah, v katerih bi bili lahko samo glasovalne številke. V tem trenutku namreč ne bi bilo prav nobene potrebe več, da sedi kak Slovenec v kaki vladi. Čemu? Saj je v taki, iz enega samega naroda sestavljeni državi prav vseeno, od kod so doma posamezni ministri in ali je ta ali ona pokrajina tega naroda zastopana v ministrskem svetu ali ne.

Dokler Slovenci vsega tega ne storimo, smo in ostanemo samostojen narod, in ne plemo nekega drugega naroda. To nam potrjuje vsa preteklost in sedanjost Evrope, kajti nikdar ni bilo, ni in nikoli ne bo enega edinstvenega naroda z dvema jezikoma, dvema popolnoma različnima pisavama, dvema docela si kulturnima itd. Pa tudi, ako bi Slovenci sprejeli vse našeto od Srbov in bi svoje opustili, popolnega duhovnega zlitja z njimi še vedno ne bi bilo: ostala bi v nas dalje naša tisočletja samosvoja se oblikujoča notranja duhovna bitnost, ki je nasledek verskih, kulturnih, političnih, gospodarskih in socialnih razmer slovenskega ozemlja in še mnogih drugih činiteljev. Preden bi se ta naša notranja, duhovna posebnost popolnoma stopila v eno samo srbsko ali jugoslovansko (ime je postranskega pomena, ker dejansko med srbstvom in jugoslovanstvom, kadar gre za težnjo integralnega narodnega edinstva, ni nobenega razločka), bi potekla najmanj stoletja.

V vseh teh stoletjih bi bili Slovenci potisnjeni na nad vse žalosten položaj periferne dela naroda, nekako tako, kakor so sedaj Furlani v Italiji. Preprosto ljudstvo bi govorilo še dalje slovensko, čeprav morda pomešano s srbsko, zato se za v srbskih pisane časnike, časopise in knjižice ne bi moglo ogreti, kakor se ne ogrevajo kajkavski Zagorci za štokavski štok, dasi imajo že sto let štokavske šole. Iz takega ljudstva, ki se šele pretvarja iz prejšnjega v novo, tudi srbska ali jugoslovanska kultura ne bi imela ničesar, kakor še nikoli noben narod ni imel kulturne koristi od raznarodencov. Iz take, še neizoblikovane, skrajno klaverno zmesi ne bi vstajali ne resnični pesniki ne pisatelji ne drugi tvorci višjih kulturnih dobrin. Zato bi bil najni posledek tega stanja splošni padec kulturne ravni dravobanskega plemena srbskega ali jugoslovanskega naroda.

Izgubo bi imeli od tega oboli, Sloven-

Obnavljanje nekdanjega rimskega imperija

Podjetnost fašistične Italije v Sredozemlju in Mussolinijev obisk v Libiji

Danes ni nobenega dvoma več, da je z italijansko zasedbo Abesinije bilo porušeno prejšnje ravnotežje na Sredozemskem morju. Italijanski položaj se je močno okrepil na škodo Anglije in Francije. Tako v Londonu kakor v Parizu se dobro zavedajo, da bi bilo mogoče uresničiti sen obnove rimskega imperija, kakor ga oznanja italijanski fašizem, samo z izrinjenjem angleške in francoske oblasti z obal tega morja.

Ako pogledamo sedanjí položaj, moramo že na prvi pogled ugotoviti, da so se razmere v zadnjih tridesetih letih stalno izpreminjale v prilog — Italiji. Pred tridesetimi leti Italija ni imela v Sredozemlju, razen svojih domačih obal, nobenih drugih posesti. Potem je pa posega po Tripolisu in Kirenajki, ter ju spreminila v svojo severnoafriško kolonijo Libijo, posega je pa tudi po otočju Dodekanesa v Egejskem morju, po svetovni vojski po našem Primorju do Sušaka, po Zadru, Lastovu in nazadnje prikrito še po Albaniji. Vse to so sedaj močno oporišča italijanskih vojaških imperialnih stremeljenj. Dodekanes, Libijo in otok Pantelerojo med Sicilijo in francoskim Tunisom so Italijani v zadnjem času tudi utrdili in spremenili v važna vojaška oporišča za ladje in letala. Razen tega je posega lani Italija še na zahod in se v španski zmedni zasidrala na Balearih. V Rimu zatrujejo, da je začasno, toda kdo pozna novo italijansko taktiko, ne veruje, da bi se Italijani kdaj prostovoljno umaknili s teh španskih otokov.

Položaj je torej že danes tak, da bi mogla dobro oborožena in pripravljena Italija presekat Angliji in Franciji njuna pota po Sredozemskem morju. Pa tudi Italija se na to resno pripravlja, o čemer nas ne prepričuje samo opisano utrjevanje njenih novih posestov, ampak tudi ustvarjanje psihološkega razpoloženja med italijanskim narodom. Gotovo ni brez pomena in le golo naključje, da je pripravila Italija sedaj ogromne vojaške, posebno pomorske vaje med Sicilijo in

Afriko, torej tam, kjer so interesi Anglije in Francije najbolj občutljivi, in to istočasno, ko ima angleška mornarica tudi svoje vaje v istem morju, pri Gibraltarju! Poseben poudarek so pa dobile te vaje še s potovanjem Mussolinija v Libijo, kjer se te dni mudi, da slovesno izroči prometu veliko vojaško cesto, ki teče čez vso italijansko Libijo, od meje Egipta do francoskega Tunisa.

Toda Italija se tu ne pripravlja samo vojaško, ampak tudi politično z agitacijo, ki jo je vrgla med Arabce pod geslom mohamedanstva. Tista Italija, ki je vzela krščanskim Abesincem svobodo in jim danes ne priznava v lastni domovini narodnih pravic, je dala tam vso svobodo mohamedancem in dvignila tujo arabščino na položaj uradnega jezika poleg italijanščine! Razen tega pa nastopa povsod med arabskim življem kot zaščitnica in podpornica — mohamedanstva! — Mussolinijev potovanje v Libijo ima namreč poleg drugega tudi ta namen, da se »duče« slovesno razglasi za »zaščitnika mohamedanstva«. Tisti »duče«, ki je doma veliki »zaščitnik katoličanstva«.

Kaj se skriva za tem? Iz ljubezni do Arabcev in mohamedanske vere se ta igra gotovo ne igra. Prave namene nam odkrijejo šele vedno bolj se množeci arabski nemiri v francoskih in angleških afriških ter azijskih kolonijah ter mandatih ozemljih! Londonski in pariški listi zatrujejo, že dolgo, da stojijo za temi nemiri neka evropska velesila. Čemu in proti komu? Tudi na to je odgovor lahek: proti Angliji in Franciji!

Razen tega pa opazamo še neko aktivnost Italije, ki je z navedenimi tesno zvezi. Rim se v zadnjem času mrzlično trudi, da bi se sporazumel z malimi in srednjimi državami evropskega jugovzhoda, ki meje na Sredozemsko morje. Za te države, za katere še nedavno ni imel drugega ko sovraštvo in zaničevanje, ima sedaj vse polno lepih prijateljskih besed. Ponuja jim sporazume, zveze in vse mogoče. Od kod ta spre-

memba? Iz ljubezni do teh držav? Ne! Čemu potem? Da bi jih odcepila od zahodne Evrope, od Anglije in Francije in si na tem odseku zavarovala hrbet za uresničenje svojih namenov drugod. Načrt je čisto rimsko premeten: razdeliti tiste, ki naj postanejo nekoč plen novega rimskega imperija na prijatelje in sovražnike, zlomiti potem sovražnike, nazadnje pa še »prijatelje«, ki so naivno stali ob strani in menili, da so v njenem prijateljstvu varni.

Od tod izvira tudi italijansko zavezni-

štvo z Nemčijo, ki naj bi držala Francijo in Anglijo v kleščah na severu, odnosno severozahodu Evrope. Iz vsega tega pa sledi, da Rim po zasedbi Abesinije ni opustil svojih namer po obnovitvi starega rimskega imperija, ampak jih je še povečal, a tokrat je njegova taktika vse bolj premetena, zato tudi dosti bolj nevarna. Stari Rimljani so iznašli rek »Timeo Danaos et dona ferentes!« — boj se Danajcev, tudi če prinašajo darila! Ali ne bi mogli danes zamenjati Danajce z italijanskimi fašisti?

Vsi Francovi naporí zaman

Republikanci so vzdržali pred Madridom tudi največji pritisk Kontrola mej se je pričela v soboto 13. t. m.

V zadnjih osmih dneh se je razvila španska državljanska vojska v razburilne viške, ki so segli najdalje na bojišči okoli Madrida. General Franco je vrgel tu v veliko ofenzivo nenavadno velike bojne oddelke, sestavljene po veliki večini iz celih divizij Italijanov, ki so pričeli prodirati podpiri po velikem številu prav tako italijanskih tankov in letal. Napad se je pričel s treh strani hkratu in napadalcem se je zlasti na severovzhodu posrečilo predreti v smeri proti Madridu do neposredne bližine mesta Guadalajare. Ako bi to mesto padlo, ki ostal Madrid v zvezi z ostalim republikanskim ozemljem le še po zelo ozkem pasu, v katerem pa ni nobene železnice in nobene za večji promet uporabne ceste. Pa tudi ta pas bi frankovci lahko kmalu zasedli in Madrid bi bil okoli in okoli obkrožen ter odrezan od zaledja.

Po teh Francovih uspehih se je zdelo, da je usoda španske prestolnice odločena. Toda prav v zadnjem trenutku se je zgodilo nekaj skoro nepričakovanega: republikanci so prešli v protinapad! Poslužili so se pri tem enakega načina hoja kakor Francovi Italijani, vajeni bojev v Abesiniji. Pričeli so napad z letali, ki so vsula na sovražnikove prednje postojanke točo krogel iz strojníc in jih nato obmetavala še z bombami. Z istočasnim sodelovanjem tankov, oklopnih vlakov, topov in pehote, so vrgli sovražnika iz njegovih položajev in nato zagnali nazaj

za 30 km, torej skoraj nazaj na izhodišče ofenzive. Pri tem so zajeli zelo veliko bojnega plena in ujeli mnogo vojakov, med njimi največ Italijanov, tudi častniki. Od teh so izvedeli, da se bore tam za Franca 4 divizije Italijanov z italijanskimi častniki in poveljujočimi generali. S tem je bila Francova ofenziva strta in Madrid zopet rešen. Toda odločitve s tem še ni, kajti Franco se pripravlja spet na nove napade, saj ima na razpolago dovolj italijanskih in nemških čet. Zatruje se, da je sedaj na njegovi strani okoli 120.000 Italijanov in Nemcev. Sprito tega moramo vztrajanje republikancev resnično občudovati. Njihova hrabrost se lahko meri z najbolj znanimi v zgodovini.

Med tem se je v soboto 13. t. m. pričela tudi že mednarodna kontrola španskih meja, katero izvajajo Angleži, Francozi, Nemci in Italijani na morju in na kopnem, in sicer tako, da nadzirajo republikanske meje Nemci in Italijani, Francove pa Angleži in Francozi. Toda veliko si od te kontrole ne smemo obetati. Izigravanje se bo gotovo nadaljevalo, in vse kaže, da bodo Nemci in Italijani koristili pri tem Francu vsaj s tem, da bodo zanj volunili. Razen tega se kontrola ne nanaša na zrak in bodo tako tuja letala še vedno prihajala v Španijo. Sicer pa moramo na sodbo o tej kontroli še počakati, da jo spoznamo v praksi.

Krvavi spopadi v Parizu

V sredo zvečer so fašistični francoski »ognjeni križarji« priredili v pariškem delavskem predmestju Clichyju kinematografsko predstavo v svoje agitacijske namene in vznemirili s tem tamkajšnje delavstvo, ki je po večini komunistično. Zaradi tega so nastali veliki nemiri in nazadnje krvavi spopadi s policijo. Nastopilo je okoli 10.000 delavcev. Pri spopadih, ki so trajali od 8 ure zvečer do polnoči, je bilo 11 oseb ubitih, 200 pa tako ranjenih, da so jih morali prepeljati v bolnišnice. Med ranjenci je 60 policistov. Ranjen je bil tudi načelnik ministrskega predsedstva, ki je hotel posredovati. Notranji minister Marx-Dormoy, ki je izdal nalog za nastop policije z orožjem, bo moral najbrže odstopiti.

Zveza severnih držav

Cepljenje Evrope na dva tabora vznemirja posebno države severne Evrope, Švedsko, Dansko, Norveško, Nizozemsko itd., ki so bile v svetovni vojski nevtralne in bi tako ostale rade tudi v primeru novih krivolitij. Zato se pripravljajo na sklenitev posebne zveze, ki naj bi stala pod varstvom Anglije. Nemčiji to seveda ni prav.

Čudna pota Belgije

Belgija je bila doslej vedno v najtesnejši zvezi s Francijo in Anglijo, kateri sta tudi zagotavljali njeno varnost. Ker je Nemčija v začetku svetovne vojske belgijsko neutralnost pohodila in vdrla čez njene meje, da bi tako prišla francoski vojski za hrbet, je tudi Anglija napovedala Nemčiji vojsko. Od lani se pa Belgija nekam umika v samoto in hoče ostati tako neutralna, da ne bi bila vezana na nikogar, tudi ne na Francijo in Anglijo. Zato se tudi sedaj obnavlja sprejeti angleško ponudbo o vojaški zvezi. V Londonu in Parizu dvomijo, da bi mala Belgija mogla ohraniti svojo neutralnost brez varstva velikih zaščitnic.

Divjanje belgijskega fašizma

Tudi mali Belgiji fašizem ni ostal tuj. Ustanovila se je pred dvema letoma tam

stranka fašistov, ki se imenuje reksisti in jih vodi komaj tridesetletni vodja D e g r e l l e, ki pravi, da je svetovno-nazorsko katoličan. Ti katoliški reksisti skušajo dobiti oblast z vsemi postavnimi in nepostavnimi sredstvi. Sedaj so hoteli z odstopanjem poslancev izzvati nove volitve v parlament, a ta je sprejel zakon, po katerem mest odstopivših poslancev ni treba zasedeti z novimi volitvami. Nove volitve bodo le v prestolnici, kjer so bosta stala nasproti predsednik vlade van Z e e l a n d in fašist D e g r e l l e.

Velika zmaga francoske vlade

Pred nekaj dnevi smo brali v »Slovenecu« in podobnih časnikih, da se francoski vladi ljudske fronte pod vodstvom Leona B l u m a majajo tla, takoj nato je pa ta vlada dosegla tako zmago v parlamentu in med francoskim narodom, kakor malokatera doslej. Stavila je namreč parlamentu in senatu predlog, da se razpiše veliko notranje posojilo za oborožitev in zavarovanje Francije pred zunanjimi sovražniki. Parlament in senat sta predlog sprejela skoraj soglasno. Francoski narod je pa že v ponedeljek podpisal prvi del posojila — v dvakratnem iznosu, namesto 5 kar 10 milijard frankov! Razen tega je B l u m o v a vlada sedaj podržavila največjo tovarno orožja in streljiva, ki je bila v zasebni posesti vojnih dobikačev. Tako uresničuje počasi svoj program popolne socializacije industrije.

Pogajanja z Italijo

Jugoslovanska vlada je obvestila uradno francosko vlado, da se je pričela pogajati z Italijo za sklenitev »gospodarskega sporazuma«. V zvezi s tem bo sklenjena baje tudi nova jugoslovansko-italijanska trgovinska pogodba. Pogajanja so se pričela, kakor se naglašja, v sporazumu z ostalima dvema državama male zveze, Češkoslovaško in Romunijo.

Naročite „Neodvisnost“



»Putnikov« spored pavšalnih potovanj na Jadran in avtokar-izletov po domovini in v tujino je pravkar izšel. V tej izredno skrbno sestavljeni in zelo lepo izdelani knjižici more vsakdo najti svojim željam, razmeram in razpoloženju primerna potovanja in izlete. »Putnikove« dolgoletne izkušnje jamčijo, da bodo vsi izleti brezhibno organizirani. Pester spored nudi bogato izbiro. Ko se pripravljate za dopust, si zagotovite udeležbo na »Putnikovih« izletih. Prospekti »Putnikovih« izletov so izloženi v vseh kavarnah, restavracijah, trgovinah, zdravniških čakalnica, brivnicah, pri odvzemkih itd.

Na Jozefovo in za Veliko noč potujete lahko s »Putnikovimi« avtokarji v Gradec. Informacije in prijave pri »Putniku«, Maribor, Aleksandrova cesta 35, telefon 21—22.

Binkošti na Jadranu! V času od 8. do 18. maja prireja »Putnik« pavšalna potovanja v najpše kraje jezika Jadrana: Crikvenico, čena le Din 1.200,— in Kab, čena le Din 1.250,— Izkoristite izredno ugodno priliko in prijavite se čimprej. Prijave, prospekti in informacije pri »Putniku«, Maribor, Aleksandrova cesta 35, telefon 21—22.

Nov sneg — izvrstna smuka na Pohorju. Iz tega razloga prireja na splošno skupno s SPD »Putnik« v soboto, dne 20. marca, odhod ob 14.30 uri izpred hotela »Orel« avtobus-izlet v Ribnico na Pohorju. Povratek iz Ribnice v nedeljo, dne 21. marca ob 18. uri. Čena le Din 45,— za osebo. Prijave do sobote 10. ure pri »Putniku«. Pri Seniorjem domu se vrše v nedeljo tudi smučske tekme, prvenstvo MZSP.

Z A P I S K I

Slovenci in zunanja politika.

Med tem ko je ostalo Srbov izven države komaj 1 odstotek in Hrvatov 5 odstotkov, je ostalo nas Slovencev skoraj 34 odstotkov! Človek bi zato pričakoval, da se bodo naši poslanci pozanimali ob priliki proračunske debate vsaj za to zadevo in povedali, kakšno zunanjo politiko bi mi želeli, a to se ni zgodilo. Edino prevajalski poslanec gospod D o b e r š e k se je spomnil naših neosvojenih bratov. Kako pa naj bi se naši poslanci tudi zanimali za to naše življenjsko vprašanje, ko pa se morajo obmetavati z avstrijskimi gnojem, da pred Srbi še bolj umažejo ves slovenski narod.

»Slovenec« molči. Preteklo je že 14 dni, kar smo naslovili na »Slovenca« vprašanje, kako se ujema njegovo slovenstvo z jugoslovenstvom njegove JRZ posestrime, beograjske »Samouprave«, odgovora pa nismo prejeli nobenega. »Slovenec« molči. Tudi molk je odgovor!

Naročite „Neodvisnost“

Sedaj vemo: »Slovenec« je slovenstvo samo strankarska taktika in od njega rešitve slovenskega vprašanja nikoli ne bomo dočakali. Slovenstvo pozna samo v opoziciji in za lahkoverne slovenske duše, kadar je pa v sedlu in v Beogradu — je jugosloven in centralist. Ako bi nam jutri zavladali Japonci — bi bil japonar, samo da bi njegovi ljudje ohranili politično oblast nad tisočkrat osleparjenim in ociganjenim slovenskim narodom.

Še so poštenjaki! Beograjski vseučilišni profesor dr. A r a n d j e l o v i č je napisal v beograjski »P r a v d i« članek, v katerem pravi: »Zamislimo si nas Srbe v hrvaškem položaju (ali pa v slovenskem, o. ur.). Zamislimo si povsod v naši preteklosti hrvaško namesto Srbi, Hrvate namesto Srbov. Recimo, da je v Jugoslaviji več Hrvatov ko Srbov, da je kralj Jugoslavije Hrvat, a ne Srb, da je katoličan, a ne pravoslavac, da je prestolnica Zagreb, a ne Beograd, da so predsedniki jugoslovanske vlade Hrvati, a ne Srbi, da sedita vlada in skupščina v Zagrebu, a ne v Beogradu, da se država upravlja v zunanji in notranji politiki iz Zagreba, a ne iz Beograda, kaj mislite, da bi bili mi potem še »integralni jugosloveni«, kakor smo sedaj? — Bravo!

Vatikan priznal italijansko okupacijo Abesinije. Papeški nuncij je ob izročitvi zlate rože »italijanski kraljici« prečital dvoje papeževih posvetilnih pism, ki sta bili naslovljeni na »italijansko kraljico in cesarico Abesinije«, drugo pa na italijanskega kralja in cesarja Abesinije. S tem je Vatikan oficijelno priznal okupacijo Abesinije po Italijanih.

Gospodski sporazum

Obisk italijanskega zunanjega ministra Zanimiv komentar pariškega dnevnika z Italijo

V razmerju med Italijo in Jugoslavijo se pripravljajo baje novi koraki zblizanja. Tuji listi pišejo,

da se bo sklenil med obema državama »gospodarski sporazum«. Razen tega bo dobila baje Jugoslavija od Italije razne trgovinske ugodnosti. Posebno razpravljajo o tem francoski listi in znani častnik Pertinax je napisal v »Echo de Paris« zanimiv članek, v katerem pravi med drugim:

»Po razjirjenih zatrdilih bo v kratkem sklenjen med Italijo in Jugoslavijo gospodski sporazum (kar pomeni tudi »poštenjaki«, o. ur.), ko je v resnici na svetu tako malo poštenjakov. Treba si je to tako razlagati, da so ti načini sporazumov dobrodošli zlasti tistim državam, ki se boje trajnih obveznosti, hočejo pa na zunanji ustvariti videz sporazuma in prijateljstva. Jugoslavija bo dobila v Italiji nazaj svoje, za časa sankcij izgubljeno tržišče. Svoječasno se je Francija zelo trudila, da bi pripravila Italijo do sprave z Jugoslavijo, pa ni dosegla drugega

uspeha, kakor neko neobvezno izjavo italijanskega poslanika v Beogradu. Kar se dogaja sedaj, dokazuje samo, da Italija ni hotela sporazuma vse dokler je bila Jugoslavija v prijateljskem bloku s Francijo. Sedanja beograjska vlada uvaja politiko samostojnosti in neodvisnosti, in v tem trenutku je Italija pripravljena dati ji vse, česar prej ni hotela. To je zelo poučno. Kakšne posledice se bodo iz tega izcimile? V začetku aprila bo v Beogradu konferenca držav male zveze, ki bi morala zavzeti stališče do novih francoskih predlogih za splošno varnost in pomoč napadenim. Beograd bo obiskal tudi predsednik češkoslovaške republike dr. Beneš.

Drugi listi pa trdijo, da sta si Italija in Nemčija že razdelili srednjo in jugovzhodno Evropo v interesna območja. Italija naj bi ob tej razdelitvi spravila pod svojo oblast in odvisnost zlasti Balkan!

Namere nacistične Nemčije

Poteklo je že skoraj pol leta, kar je poslala angleška vlada nemški povabilo, naj bi povedala svoje predloge za zavarovanje evropske varnosti, ki je bila porušena z razveljavitvenjem takozvane lo-karske pogodbe, ki je zagotavljala nedotakljivost mej med Francijo, Belgijo in Nemčijo. V Londonu in Parizu so čakali zaman na te nemške predloge, a molčala je tudi Italija, dasi je Hitler ponovno zatrujeval, da nudi Nemčija svojim sosedom, tudi Francozom pakt prijateljstva in nenapadanja. Sedaj sta pa Nemčija in Italija odgovorili, in sicer istočasno in enako! Izrazili sta, da sta pripravljene skleniti nove pogodbe, toda samo za zahodno Evropo. Da bi zagotovila varnost državam na vzhodu, kakor n. pr. Češkoslovaški, Rusiji itd., noče Nemčija ničesar slišati. Prav tako pa skušajo Nemci izpodkopati tudi zavezništvo med Francijo in Rusijo, ki je Berlinu najbolj trn v peti. Kaj bosta sedaj storili Anglija in Francija seveda še ni znano, iz pisanja londonskih in pariških časnikov se pa da posneti, da ne nemški predlogi nesprijemljivi. Tako Anglija kakor Francija stojita na stališču, da

Madžarska vendar avtoritarna

Komaj so na Madžarskem preprečili udar po tujini podpiranih domačih fašistov, že se pojavljajo govorice, da se pripravljala vlada sama na to, da odpravi še tisto malo demokracije, ki je še ostala. Zatrujejo se, da bo dobil državni upravitelj Nikolaj pl. H o r t h v podobna pooblastila, kakor jih imata M u s s o l i n i v Italiji in H i t l e r v Nemčiji in bo mogel sam s svojo vlado, ki ne bo nič več odvisna od parlamenta, izdajati tudi vse zakone. Tako bi dobili nazadnje tudi na Madžarskem vladni fašizem, organiziran od zgoraj navzdol!

ci in Srbi, odnosno Jugoslovani, na vsak način pa največjo izgubo mi sami. In vendar more biti končni posledek tega, kar hočejo naši slovenski Jugoslovani, samo to, kar smo tu tako jasno in nazorno povedali. Kajti v to, da bi Slo-

venci lahko ohranili vse lastnosti slovenstva in bi obenem lahko bili s Srbi in Hrvati en sam narod, pač niti največji jugoslovanski naivnež ne more verjeti. Ako bi bilo to res in mogoče, potem bi bili tudi Francozi in Italijani, Če-

hi in Poljaki, Nizozemci in Danci, Madžari in Finci lahko — en sam narod. Da, še več: en narod bi lahko bili vsi ljudje na vsem svetu. Ali naši jugoslovani res ne vidijo absurdnosti nasledkov njihove bolne logike? In potem se še

pritožujejo, ako jim očitamo polizobraženost! Nepokvarjeni slovenski kmet in delavec, ki sta stebel slovenstva, prekašata te ljudi po zdravem razumu tako, kakor nebotičnik krtno!

Fašizem je največji sovražnik miru

Mobilizacija in strnitev vseh demokratskih sil more preprečiti novo svetovno vojno

Razvoj evropske politike kaže, da so nekateri dogodki precej pospešili rakko evropskih demokratskih držav proti fašizmu. Zaprane vesile vidvaja polagoma, da je fašizem element stalnega nemira, da rovari v Evropi, v Aziji in v Afriki, da ogroža povsod obstoj malih narodov in nezaščitene meje velikih držav. Zato se tudi v Londonu in v Parizu oglašajo vedno večje število vplivnih osebnosti, ki opozarjajo evropsko demokracijo na nevarnost, ki ji prete s te strani in na potrebo, da se vse evropske demokratske sile mobilizirajo za stalen in energičen boj proti fašizmu. In njegovim razdalnim imperialističnim ciljem. Kakor so doslej radi fašizma propadle vse mirovne konference, tako je propadla tudi bajka, da se more z malimi žrtvami zadovoljiti fašistične države, ki zahtevajo vsak trenutek nekaj novega. Nemčiji so priznali rensko zono, Posaarje in Gdansk, pravico do oboroževanja, itd., morda ji bodo v kratkem priznali še kakšno kolonijo, Italiji so priznali Abesinijo in je niso zaustavili na poti v Španijo — vse to pa ni niti najmanj olajšalo mednarodnega stanja, nasprotno, čim bolj popušča, tem več fašistične države zahtevajo in po vsakem doseženem uspehu so še bolj ohole in napadalne. Prav radi bedaste popustljivosti demokratskih veselir huse iz dneva v dan nevarnost vedno hujših mednarodnih zapletitajev in grozotnih vojn, na račun katerih fašizem živi in izsiljuje miroljubno demokratsko Evropo. Se le v zadnjem času, se zapadne vesilele probujajo iz svojega desetletnega sna in prehajajo odločno v ofenzivo. Sila proti silah!

Neomejenemu oboroževanju Nemčije se je najprej protistavila Anglija, nato pa še Francija, ki je te dni razpisala notranje posojilo, ki naj ji zagotovi potrebna sredstva za izvedbo svojega oboroževalnega načrta v najvišjem obsegu. Če bi bili Anglija in Francija nadaljevali svojo dosedanj pasivno politiko, učvauje splošnega miru, zaradi katerega stali bi žrtvovani i Abesinija i Španija, bi to zahtevalo še vse drugačne žrtve in pri tem bi bile prav gotovo predvsem žrtvovane vse male države.

Angleški merodajni krogi so končno spoznali, da Anglija ne more več spričo

grozeče fašistično imperialistične nevarnosti, voditi politike takozvane »sijajne osamljenosti«, da mora nasprotno energično poseči v evropski kaos, da reši svoj evropski prestiž in svojo kolonialno premoč. Winston Churchill je izjavil: »Angleži se moramo zavedati, da naša usoda ne zavisi od nas samih, marveč od tega, kar se dogaja po svetu in od tega, kar podvzamejo druge države.« Anglija se mora tesno povezati z ostalimi miroljubnimi državami, ako hoče preprečiti novo svetovno vojno, z drugimi besedami, ako hoče zaustaviti pohod fašizma, ki je te vojne edini netilec in nosilec. Še jasneje se izraža to spoznanje spričo nepriznane velikega uspeha, ki ga je dosegla francoska vlada pri razpisu omenjenega notranjega posojila. Francoski narod je reagiral na poziv vlade, da naj podpisuje posojilo, ki bo služilo obrambi republike, miru in demokracije tako, da je že prvi dan podpisal še enkrat večji znesek, nego je bilo določeno. Francoski narod je s tem dokazal še enkrat svojo politično zrelost in svojo odločno pripravljenost za boj proti fašizmu.

Proti mobilizaciji denarnih in ljudskih sil demokratske Evrope, za boj proti fašističnemu rovarstvu in nasilju sta se dvignili takoj Italija z najavljenim še večjega oboroževanja in stalne pripravljenosti za vojno, Nemčija pa s podajanjem vojaškega službenega roka. Tako si stojijo danes glavne evropske vesilele druga proti drugi: Anglija in Francija tehnično se nepriznani, vendar v tako ugodnem materijalnem položaju, da lahko svoj oboroževalni načrt vsak čas uresniči, Italija in Nemčija v pogledu orožja sicer pripravljeni, denarno in gospodarsko pa tako izčrpani, da ne bi mogli v nobenem primeru voditi vojske, ki bi se količjak zavlekla.

Najzlastnejša je vsekakor usoda malih držav. Vsaka vesilela išče zaveznikov, ki bi ji bili v primeru vojske koristni in že sedaj pripravno ozemlje za eksploatacijo. Če ni mogoče pridobiti diplomatskim putem tekega zaveznika, ga se skuša podvreči svoji volji na drug način. Tak način smo lahko občudovali te dni na Madžarskem. Desničarski elementi so pripravljali puč, da si osvojijo oblast, po kateri bi uvedli tudi na Madžarskem fašistični režim. Ta režim bi stopil takoj v najolžji ekonomski in politični stik z nacionalsocialističnim Nemčijo. Nekaj podobnega se je pripravljalo tudi v Rumuniji. Vladi Daranyia in Tatarska sta odkrili še pravočasno te priprave in preprečile, vsaj trenutno uresničenje načrtov radikalnih desničarskih elementov. Sicer sta obe vladi že sami dovolj desničarski, zmaga fašistične politike bi pa vendar preveč ogrozila nacionalne in ekonomske interese njihovih držav v korist tujega kapitala, zato sta poverjav v kalu zatrli. Hkrati se je tudi položaj v Avstriji znova zapletel. Na Dunaju se je pojavil nemški zunanji minister Neurath prav v času, ko je izgledata, da je povrnitev Habsburžanov že gotova stvar. In Italija, ki je dotlej podpirala avstrijske legitimiste, je sedaj neudavno izjavila, da ji ni več do oživljenja avstrijske monarhije. Vatikan, ki je vedno gojil vroče simpatije za habsburško Avstrijo, je zanimal svojo prijateljstvo do Habsburgovcev.

To znači, da je Nemčija v Avstriji dosegla vendar uspeh. In da se Italija umika iz Podonavja, da ohrani, očiglednega, silnega oboroževanja Francije in Anglije zvezo z Nemčijo. Ali ne dokazuje vsi ti dogodki dovolj zgovorno, da fašizem ne miruje in da smo zlasti v centralni Evropi in na Balkanu stalno izpostavljeni vsem mogočim presenečenjem in da so zlasti male države v tem delu sveta (med male države štejemo tudi Jugoslavijo) v stalni nevarnosti, in da je na drugi strani le od mobilizacije Francije in Anglije odvisna bodočnost naše celine?

Tu smo omenili samo nameravane puče, nismo omenili sredstev, katerih se fašistične države obilno poslužujejo, da dosežejo svoje cilje. Nismo n. pr. omenili sistem podkupovanja, ki cvete zlasti v onih malih državah, kjer ni mogoče s pritiskom od zunaj osvajati pozicije.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Tu smo omenili samo nameravane puče, nismo omenili sredstev, katerih se fašistične države obilno poslužujejo, da dosežejo svoje cilje. Nismo n. pr. omenili sistem podkupovanja, ki cvete zlasti v onih malih državah, kjer ni mogoče s pritiskom od zunaj osvajati pozicije.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

žarskem fašistični režim. Ta režim bi stopil takoj v najolžji ekonomski in politični stik z nacionalsocialističnim Nemčijo. Nekaj podobnega se je pripravljalo tudi v Rumuniji. Vladi Daranyia in Tatarska sta odkrili še pravočasno te priprave in preprečile, vsaj trenutno uresničenje načrtov radikalnih desničarskih elementov. Sicer sta obe vladi že sami dovolj desničarski, zmaga fašistične politike bi pa vendar preveč ogrozila nacionalne in ekonomske interese njihovih držav v korist tujega kapitala, zato sta poverjav v kalu zatrli. Hkrati se je tudi položaj v Avstriji znova zapletel. Na Dunaju se je pojavil nemški zunanji minister Neurath prav v času, ko je izgledata, da je povrnitev Habsburžanov že gotova stvar. In Italija, ki je dotlej podpirala avstrijske legitimiste, je sedaj neudavno izjavila, da ji ni več do oživljenja avstrijske monarhije. Vatikan, ki je vedno gojil vroče simpatije za habsburško Avstrijo, je zanimal svojo prijateljstvo do Habsburgovcev.

To znači, da je Nemčija v Avstriji dosegla vendar uspeh. In da se Italija umika iz Podonavja, da ohrani, očiglednega, silnega oboroževanja Francije in Anglije zvezo z Nemčijo. Ali ne dokazuje vsi ti dogodki dovolj zgovorno, da fašizem ne miruje in da smo zlasti v centralni Evropi in na Balkanu stalno izpostavljeni vsem mogočim presenečenjem in da so zlasti male države v tem delu sveta (med male države štejemo tudi Jugoslavijo) v stalni nevarnosti, in da je na drugi strani le od mobilizacije Francije in Anglije odvisna bodočnost naše celine?

Tu smo omenili samo nameravane puče, nismo omenili sredstev, katerih se fašistične države obilno poslužujejo, da dosežejo svoje cilje. Nismo n. pr. omenili sistem podkupovanja, ki cvete zlasti v onih malih državah, kjer ni mogoče s pritiskom od zunaj osvajati pozicije.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

Male države se morajo danes, ako hočejo ohraniti svojo samostojnost, nasloniti še tesneje na zapadne evropske demokratske vesilele, kajti le strnitev in mobilizacija vseh demokratskih sil Evrope more preprečiti propast malih držav in propast svobode, kulture in miru v barbarizmu in vojski, t. j. v fašizmu.

ture? Prav tako je dokazal g. -č. s svojim pisanjem, da ne loči pojma plemena v smislu dela naroda od onega v smislu rase, ko citira v podkrepitv svojih jugoslovenskih trditve besede Bolgara g. Dima K a z a s o v a. Kazasov je dejal: »Tu smo, da cementiramo delo, ki se je začelo na spoznanju balkanskih Slovanov, da so istega plemena in iste krvi.« Istega plemena pomeni tu: da so Slovani iste rase in krvi, t. j. slovenske! In to je dejstvo, katerega noče nihče ovržati ter ga tudi mi zavedni Slovenci priznavamo. Ni pa g. Kazasov dejal, da smo slovenska plemena ali da so morda celo Bolgari plemo jugoslovenskega naroda. Samo v tem primeru bi pa g. -č. smel pobrati njegove besede za svoje trditve! Razen tega g. Kazasov ni rabil izraziti »jugoslovenski«, ampak »južnoslovanjski«, kar je isto z našim »južnoslovanjski«. V vsej Bolgariji ne najdete enega samega Bolgara, ki bi dovolil, da bi se Bolgari ponizali na neko »bolgarsko plemo jugoslovenskega naroda«. Take izjave se morajo brati mimo tega v bolgarskem originalu; ne sme se zaupati tekstu, kakor ga prikoji svojim jugoslovenskim namenom v prilog kak list, n. pr. »Jutro«. Mi, ki nismo »kapacitete«, sežemo namreč vsaki stvari vedno do dna in smo tako oboroženi s temeljitim poznavanjem stvari, za katero se borimo.

Duhovna veličini g. -č. se nam pa odkriva zlasti tam, kjer skuša utemeljiti svoj jugoslovenarstvo in naštevja za kaj vse naj bi se borili. Dobesedno pravi: »Gre bolj za to, da uživamo Slovenci, Hrvati in Srbi v skupni domovini Jugoslavije?«

Prav tako je dokazal g. -č. s svojim pisanjem, da ne loči pojma plemena v smislu dela naroda od onega v smislu rase, ko citira v podkrepitv svojih jugoslovenskih trditve besede Bolgara g. Dima K a z a s o v a. Kazasov je dejal: »Tu smo, da cementiramo delo, ki se je začelo na spoznanju balkanskih Slovanov, da so istega plemena in iste krvi.« Istega plemena pomeni tu: da so Slovani iste rase in krvi, t. j. slovenske! In to je dejstvo, katerega noče nihče ovržati ter ga tudi mi zavedni Slovenci priznavamo. Ni pa g. Kazasov dejal, da smo slovenska plemena ali da so morda celo Bolgari plemo jugoslovenskega naroda. Samo v tem primeru bi pa g. -č. smel pobrati njegove besede za svoje trditve! Razen tega g. Kazasov ni rabil izraziti »jugoslovenski«, ampak »južnoslovanjski«, kar je isto z našim »južnoslovanjski«. V vsej Bolgariji ne najdete enega samega Bolgara, ki bi dovolil, da bi se Bolgari ponizali na neko »bolgarsko plemo jugoslovenskega naroda«. Take izjave se morajo brati mimo tega v bolgarskem originalu; ne sme se zaupati tekstu, kakor ga prikoji svojim jugoslovenskim namenom v prilog kak list, n. pr. »Jutro«. Mi, ki nismo »kapacitete«, sežemo namreč vsaki stvari vedno do dna in smo tako oboroženi s temeljitim poznavanjem stvari, za katero se borimo.

Duhovna veličini g. -č. se nam pa odkriva zlasti tam, kjer skuša utemeljiti svoj jugoslovenarstvo in naštevja za kaj vse naj bi se borili. Dobesedno pravi: »Gre bolj za to, da uživamo Slovenci, Hrvati in Srbi v skupni domovini Jugoslavije?«

Gospodarska kriza, ki je zajela naše narodno gospodarstvo z vsemi njenimi katastrofalnimi posledicami, je najbolj v živo zadela mladino, ki stoji danes sredi življenja oropana sanj in upanja v boljše in svetlejšje življenje.

Treba je samo stopiti v delavski revir, v delavska predmestja in kolonije. Stotine in stotine zdravih fantov in deklet postopaj brez dela in išče zama zapolnitve. Vsa ta mlada energija je za narod in napredek izgubljena in gre v nič. Ni čuda, da se mladež človeka polajša obup, ki čaka eno, dve, tri leta na kosček kruha, ki bi si ga sam zaslužil. Doma je v breme staršem, če jih ima in če ga sploh zmorejo rediti, sicer se taki brezposelni brezdomci potepajo po mestih in so najboljši naraščaj za kader lumpenproletarcev.

Pred mesec sem vprašal nekega mladega brezposelnega delavca, kako je prišel v ta žalostni položaj. Odgovoril mi je, da oče nima dela, da nemore živeti doma, sam pa, da je zaman iskal dela, sedaj pa, da se preživlja z beračenjem in se zateka iz kraja v kraj. Nasmehnil se je in skomignil z rameni. V njegovem smehu pa sem spoznal resignacijo, cinizem, obup...

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne godi kmečki mladini.

Nič boljše se ne

